

ПІДХІД ДО ВИБОРУ БАЗИ РОЗПОДІЛУ НЕПРЯМИХ ВИТРАТ

Розподіл непрямих витрат залишається актуальною проблемою, що не знайшла в теорії і практиці остаточного вирішення. Особливою складністю ця проблема відрізняється в багатоміністерському виробництві, в якому вибір методу розрахунку непрямих витрат для окремого товару служить предметом суперечки.

Інтерес до методів і прийомів розподілу непрямих витрат диктується їх значним впливом на собівартість і ціну продукції виробляемому підприємством, а також їх роллю, що виявляється при вирішенні завдань управління витратами підприємства. Таким чином, якість розподілу непрямих витрат зачіпає інтереси покупця і постачальника.

Найбільш простим і точним методом визначення собівартості одиниці продукції є метод прямого розрахунку, при якому загальна сума витрат підприємства ділиться на загальну кількість виробів одного типу. Проте таке виробництво являє собою окремий випадок. Для багатоміністерського виробництва теорія і практика виробили різні методи калькуляції з урахуванням специфіки тієї або іншої галузі промисловості. У цих методах величина непрямих витрат, що припадає на конкретний виріб, визначається опосередковано шляхом використання різних баз розподілу. До таких баз належать зарплата основних робочих, об'єм випущеної продукції, вартість основних матеріалів, напівфабрикатів і комплектуючих, сума прямих витрат.

Можна не сумніватися в тому, що число баз розподілу непрямих витрат в майбутньому збільшиться. Але вже сьогодні у практиків виникає питання: якій базі слід віддати перевагу в умовах діяльності конкретної фірми? Для відповіді на дане питання необхідно вибрати критерій оцінки переваги варіанту. Абсолютно очевидно, що кращим виявиться той варіант, при якому буде досягнуте найменше відхилення частки розподілюваних витрат в собівартості різних виробів від її середнього значення по вибірці, що включає ці вироби, або, кажучи інакше, перевагу слід віддати тій базі розподілу, яка забезпечить найменше коливання частки непрямих витрат в собівартості виробів.

При такому підході якість розподілюваної бази можна оцінити по абсолютній величині коефіцієнта варіації, що обчислюється по відомій в статистиці формулі:

$$V = \frac{\delta}{\bar{X}} * 100 = \frac{\sqrt{\frac{\sum_{i=1}^n (X_i - \bar{X})^2}{n-1}}}{\bar{X}} * 100$$

де: V – коефіцієнт варіації по середньквдратическому відхиленню;

δ – середньквдратическое відхилення;

– середньоарифметичне значення змінної величини (у нашому випадку – значення показника, знаходящогося в основі бази розподілу);

x_i — i -е значення змінної величини;

n — число варіантів (у нашому випадку — число виробів або замовлень).

Вибір більш відповідної бази розподілу непрямих витрат дозволяє підприємству отримати точні дані про абсолютну і відносну прибутковість замовлення, тобто інформацію, необхідну для ухвалення обґрунтованого управлінського рішення про відношення до замовлення.

ФЕДІЙ А.О., магістрант, м.Харків, НТУ «ХПІ»

ПРОБЛЕМИ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ У СФЕРІ ІННОВАЦІЙ

Інноваційна діяльність являє собою цілісну систему, яка є головним джерелом суспільного прогресу. Для українських промислових підприємств активізація інноваційної діяльності стає не тільки ключовим фактором успіху в конкуренції, але і умовою виживання на ринку.

Теоретичні аспекти інновацій знайшли відображення в роботах Й. Шумпетера, К. Р. Макконнелла, П. Друкера. Зокрема Й. Шумпетер уперше ввів поняття інновації як економічної категорії. Проблеми і перспективи інноваційного розвитку України

висвітлені в роботах В. М. Геєця, В. П. Семиноженко, М. І. Крупки, М. Н. Нагорської, і багатьох інших економістів.

Метою даного дослідження є вивчення рівня інноваційного розвитку промислових підприємств України, виявлення основних його проблем та знаходження рішення цих проблем.

У таблиці наведені дані інноваційної активності промислових підприємств за 2006-2012рр.

Таблиця

Інновації у промисловості

Показник	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Питома вага підприємств, що впроваджували інновації, %	10	11,5	10,8	10,7	11,5	12,8	13,6
Впроваджено нових технологічних процесів, процесів	1145	1419	1647	1893	2043	2510	2188
Освоєно виробництво інноваційних видів продукції, найменувань	2408	2526	2446	2685	2408	3238	3403
Питома вага реалізованої інноваційної продукції в обсязі промислової, %	6,7	6,7	5,9	4,8	3,8	3,8	3,3

*Державна служба статистики України[1]

У 2012р. інноваційною діяльністю в промисловості займалися 1758 підприємств, або 17,4% загальної кількості обстежених промислових підприємств (у 2011р. – 11679 підприємств, або 16,2%). Обсяг реалізованої цими підприємствами інноваційної продукції становив 36157,7 млн. грн.

Основним джерелом фінансування інноваційної діяльності були власні кошти підприємств (63,9% загального обсягу витрат), причому ці витрати порівняно з 2011 роком зросли майже на 10%. [1]

Як показує зарубіжний досвід, головну роль в стимулюванні інноваційного розвитку промислових України має відігравати держава, створюючи сприятливі умови для здійснення науково-дослідної діяльності, вводячи різні види податкових та амортизаційних пільг. [2]

Серед основних факторів, що стримують інноваційну діяльність промислових підприємств, можна виділити: 1) брак фінансування, 2) недосконалість законодавства, 3) обмежені можливості залучення зовнішніх інвестицій, 4) недостатня інформація про ринки збуту.

Для вирішення цих проблем потрібні: 1) фінансова підтримка підприємств, 2) усунення недоліків нормативно-правової бази інноваційної діяльності та збільшення її частки від ВВП, 3) підвищення рівня інноваційної інфраструктури, 4) інформаційна підтримка підприємств. [3]

Проведене дослідження показало, що в Україні існує велика перспектива для подальшого інноваційного розвитку країни, зокрема за рахунок інноваційної діяльності промислових підприємств. Для реалізації стратегії інноваційного розвитку України недостатньо зусиль і коштів одних тільки вітчизняних підприємств. Саме держава повинна стати замовником і організатором досліджень і розробок за найсучаснішими напрямками НТП.

Список літератури: 1. Державний комітет статистики України 2. Гроза В.В. Підвищення конкурентоспроможності економіки України як передумова співробітництва з ЄС. // Актуальні проблеми економіки, 2006, с. 130-134. 3. Захарченко А.С.к.э.н Проблемы инновационного развития промышленных предприятий в Украине и формирование стратегий инновационных преобразований // Бізнесінформ № 2, 2012, с. 57-60.

ЦЯЦЬКА Н.Ю., магістрант, м. Харків, НТУ «ХП»

КОЛОТЮК О.І., асистент, м. Харків, НТУ «ХП»

ДЖЕРЕЛА ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ

Світова практика інвестиційної діяльності показує, що сьогодні майже у всіх сферах виробничо-господарської діяльності існує необхідність залучення інвестиційних коштів. Одним з найефективніших механізмів фінансування є фінансування інвестиційних і науково-технічних проектів.

Цей напрям особливо актуальний для країн і регіонів, які потребують розширення, модернізації та оновлення виробництва, зокрема, капіталомістких галузей, а також науко-містких виробництв. Це вимагає орієнтації інвестицій на структурно-організаційні, соціотехнічні та інноваційні перетворення.

Однією з основних проблем роботи з інноваційною програмою є її фінансування. Воно має забезпечити програму ресурсами, до складу яких входять не тільки кошти, але й інші інвестиції, що виражаються в грошовому еквіваленті, у тому числі основний,